

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE.

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

Anunțăm cu plăcere că partea a II-a din volumul al VIII-lea al Dreptului civil român, explicat și comentat de Directorul nostru, D-l D. Alexandrescu, este gata și s'a dat la broșat. Materia vânzării este una din cele mai importante și mai practice, și comentariile Directorului nostru vor aduce, de bună seamă, un adevărat serviciu în această privință.

S'a tipărit și prima coală din vol. IX (contractul de schimb). Restul acestui volum va fi consacrat contractului de locațiune, și va eși la finele anului 1905.

Domnii abonați ai «Curierului Judiciar» cari și-au schimbat domiciliul cu ocazia Sf. Dumitru, 26 Octombrie cor., sunt rugați a ne avisa prin o carte poștală de noua d-lor adresă, pentru a putea primi regulat ziarul.

«Curierul Judiciar»

S U M A R

Loturile de 5 hectare date locuitorilor săteni conform legii pentru înstreinarea bunurilor Statului, nu se pot înstreina, de d-l G. Z. Buzdugan;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de apel din București, s. I: I. Pencovică cu Erhard Wolf și Mache Atanasiu;

Tribunalul Ilfov, s. III: Minist. de Război cu Iosif Stoichiță;

Tribunalul județului Covurlui, s. I: Ana Aurel Bobancu cu M. Streleu cu o Observație de d-l D. Alexandrescu;

Bibliografii.

Loturile de 5 hectare date locuitorilor săteni conform legii pentru înstreinarea bunurilor Statului, nu se pot înstreina.

Tinărul și stimatul meu coleg, d. avocat Iorgu Mihalcea, punându-și în No. 65 din 7 Oct. a. c. al Curierului Judiciar, întrebarea: „Dacă se pot înstreina locurile de 5 hectare date locuitorilor săteni conform legii pentru înstreinarea bunurilor Statului“, răspunde că: «da, se pot înstrăina când au eșit din plată» — contrar părerii a două conștiincioși magistrați ai trib. Covurlui, d-nii jude instructor I. Pîrvulescu și supleant P. Missir, cari, — afirmă d. Mihalcea, — i-ar fi refuzat auten-

tificarea unui act de vânzarea unui loc de asemenea natură.

Chestiunea fiind destul de importantă și discuțiunea fiind deschisă, grație și magistraților cari — după mine cu drept cuvînt — au refuzat actul, grație și d-lui Mihalcea, care s'a grăbit să pună în Curierul Judiciar această chestiune (*), să resfirăm puțin textele de legi, spre a vedea dacă nu cum-va d. Mihalcea este în eroare.

Legiuitorul român, de la 1864 încoace, orî de cite ori a căutat să înzestreze pe țăran cu pămînt, dintr'un sentiment de prevedere și de conservare socială, el a căutat în același timp să consacre principiul inalienabilității, pe un timp oare-care de ani, a acestui pămînt.

Prima lege care consacră acest principiu, fără de care săteanul, neprevăzător, nepăsător și strîns de nevoi cum este, nu 'și-ar fi putut conserva bucățica lui de pămînt, — e legea pentru regularea proprietății rurale din 15 August 1864, care în art. 7 proclamă: «De la promulgarea decretului acestuia în termen de 30 ani, săteanul său moștenitorii săi, nu vor putea înstreina, nici ipoteca proprietatea sa, nici prin testament, nici prin acte între vii, de cit către comună sau către vre-un alt sătean. După trecerea de 30 ani, el va putea dispune de proprietatea sa, după regulile dreptului comun, și în caz de vânzare cu rezerva dreptului de preemțiune a comunei.

Chiar după expirarea termenului inalienabilității, comuna va avea, decî, dreptul de preemțiune, în ce privește pe sătenii clăcași improprietariți pe locurile supuse posesiunii lor, în întinderea determinată de zisa lege (art. 1). Aceeași dispozițiune coprinde legea de la 1864 și în ce privește pe sătenii cumpărători de pămînt de pe domeniile Statului, conform art. 54 combinat cu ar-

(*) «Curierul Judiciar» fiind o tribună liberă, conform programului său, coloanele sale staă deschise la dispoziția tuturor bătrîni sau tineri, pentru a dezbate chestiunile de drept, și articolele lor se publică chiar atunci cînd părerile ce se emit nu intră în vederile Directorului său a Redacției acestui ziar. (N. B.)

ticolul 5 și 6 din aceeași lege. În adevăr, articolul 57 zice: *Sătenii cumpărători de pământ de pe domeniile Statului nu vor putea, în curs de 30 ani, să înstreineze pământurile lor de cât la alte familii de săteni. În acest din urmă caz pământul ce va trece la noul cumpărător, nu va trece de cât cu sarcinile prevăzute la art. 56 (adică cu sarcina ratelor neplătite din prețul pământului).*

Vine apoi legea din 13 Februarie 1879 «pentru menținerea și executarea art. 7 din legea pentru regularea proprietății rurale» care confirmă ast-fel principiul legii din 1864: *Toate actele prin care un sătean, sau moștenitorii săi, va fi înstreinat sau va înstreina, va fi ipotecat sau va ipoteca, prin testament sau între vii, către vre-o persoană, alta de cât comuna sau vre-un sătean, pământurile ce le are în virtutea legii pentru proprietatea rurală din 15 August 1864, sunt și vor fi nule, conform art. 7 din menționata lege. Se înțelege că, potrivit legii din 1864, învoirea dată sătenilor de a cumpăra pământuri de ale foștilor clăcași a fost și este mărginită numai în favoarea cultivatorilor săteni cari, nefiind clăcași în anul 1864, nu au avut asemenea pământuri. Această învoire a fost și este individuală și mărginită pe întinderea de pământ recunoscută unui fost clăcaș prin legea din 1864 (art. 1). Asemenea sunt și vor fi nule ori-ce alt act, fie autentic, fie sub semnătură privată, direct sau indirect, deghizat sau prin persoane interpuse, prin cari în fraudă și cu violarea menționatei legi din 15 August 1864, un sătean, ori moștenitorii săi, va fi înstreinat ori ipotecat și se va fi desproprietărit de pământurile ce le are în virtutea menționatei legi, și cari sunt inalienabile în timp de 30 de ani (articolul 2). Schimburile făcute cu pământurile de aceeași calitate nu se consideră ca o înstreinare sau desproprietărire a sătenilor și nu intră în prevederile acestei legi (art. 13 ult.). Acei cari de la promulgarea acestei legi, prin acte, directe ori indirecte, formale sau simulate, vor cumpăra ori vor lua ipotecă de la săteni pe locurile ce ei au după legea din 15 August 1864, vor vedea anulate acele acte ale lor, autentice sau subscrise private, prin hotărârea definitivă a tribunalului local dată și pronunțată în urma cererii săteanului său după inițiativa procurorului, în favoarea noului posesor (art. 14).*

Toate aceste prohibițiuni se sintetizează și li se dă consfințirea constituțională prin art. 132 din Constituțiune, modificat în 8 Iunie 1884, care prelungește durata inalienabilității de la 1894 la 1916, pe un termen adică de 32 ani cu începere de la 1884: *Pământurile foștilor clăcași, ale*

însurăfeilor și ale locuitorilor cari au cumpărat, sau vor cumpăra în loturi mici proprietăți de ale Statului, sunt și vor fi inalienabile în timp de 32 ani, cu începere de la promulgarea acestei legi.. Schimburile de pământ contra pământ nu intră în prohibițiunea legii de față. Schimburile pământurilor de cari e vorba nu se vor putea face de cât contra altor pământuri de aceeași întindere și calitate.

După cum se vede, art. 132 din Constituție e și mai restrictiv de cât legile anterioare. Pe când după legea din 1864 și după cea interpretativă din 1879 pământul rural se putea înstreina către comună sau către un alt sătean, cu condițiune ca săteanul cumpărător, nefiind clăcaș în 1864, să nu fi avut pământ după legea de la 1864, și ca săteanul cumpărător să nu aibă mai mult pământ rural de cât întinderea recunoscută unui fost clăcaș prin legea din 1864; prin art. 132 din Constituție nu se permite de cât schimbul de pământ contra pământ de aceeași întindere și calitate. Jurisprudența Casației a venit să tempereze această rigurozitate prea aspră, declarind de mai multe ori, și în mod constant, că: «Art. 132 din Constituțiunea revizuită la 1884 n'a modificat legea rurală din 1864 și cea interpretativă din 1879, în sensul de a opri pe sătenii improprietariți ca să înstreineze pământurile la alți săteni sau familii de săteni. Legiuitorul prin art. 132 din Constituție nu a voit să facă alt-ceva de cât să dea inalienabilității pământurilor date sătenilor un caracter constituțional și să prelungească termenul fixat pentru această stare de inalienabilitate» (Cas. I, 324/93, Bul. pag. 933, și mai multe decisiuni publicate în *Curierul Judiciar*, etc.).

A mai făcut însă ceva foarte important art. 132 din Constituție: el a dispus pentru viitor, în privința pământurilor cari nu pot intra în cadrul legilor de la 1864 și 1879, așa în cât nu li se poate aplica temperanța jurisprudenței; și anume a dispus ca **pământurile locuitorilor, cari vor cumpăra în loturi mici proprietăți de ale Statului, vor fi inalienabile în timp de 32 de ani, cu începere de la promulgarea acestei legi**, nepermițându-se de cât schimbul de pământ contra pământ, de aceeași întindere și calitate. În temeiul dar al art. 132 din Constituțiune, chiar dacă în legea pentru înstreinarea bunurilor Statului nu s'ar fi prevăzut inalienabilitatea loturilor mici cumpărate de săteni de la Stat, această inalienabilitate ar fi existat totuși, fiind consacrată de art. 132 din Constituție, și magistrații, față cu textul imperativ și categoric al Constituțiunii, cu drept cuvânt refuză autentificarea actelor de vânzare a unui pământ inalienabil. Făcînd

aceasta, judecătorii nu'și fac de cit datoria de a aplica legea în litera și spiritul ei.

Să venim acum la sistemul legii pentru înstrăinarea bunurilor Statului din 7 Aprilie 1899. Această lege e în totul conformă textului art. 132 din Constituție. Ea fixează întinderea «loturilor mici» la cîte 5 hectare, «și nimeni nu va putea cumpăra de cit un lot» (art. 15), iar pe de altă parte autoriză guvernul a vinde ca «bunuri mici» locurile virane, casele, prăvăliile și acaretele din comunele rurale și urbane; locurile înfundate în proprietăți străine; vile, livezile, grădinile, morile, pivele și ori-ce alte asemenea bunuri mici și ecarete izolate (art. 6), cu excepțiile prevăzute la art. 7. Să observăm că atunci cînd e vorba de întinderile de pămînt de 5 hectare, legiuitorul le numește *loturi mici*, prin opoziție cu *bunurile mici* prevăzute de art. 6. În afară de acestea mai e o a treia categorie: *loturi de 10 și 25 hectare* (art. 20).

Să studiem pe rînd aceste trei categorii din punctul de vedere al alienabilității.

I. *Loturile mici*. — În ce privește loturile mici, am văzut că nu mai era necesar ca legea să prevadă expres inalienabilitatea lor, din moment ce art. 132 din Constituție ordonă această inalienabilitate. Dar legea, vorbește și ea, nu se mulțumește numai cu articolul din Constituție, ca să nu mai dea naștere la discuții zadarnice. Art. 51 al. 1 o spune: *Loturile de 5 hectare nu se vor putea înstreina în timp de 30 de ani, conform art. 132 din Constituție.*

De și prețul loturilor de 5 hectare — zice legea — *se va plăti în termen de 60 ani* (art. 35), *totuși cumpărătorii au facultatea de a plăti cu anticipațiune toate ratele viitoare sau parte din ele* (art. 37), — principiul inalienabilității rămînd negreșit neatins.

II. *Bunurile mici*. — D. Mihalcea face marea eroare de a amesteca loturile mici la un loc cu bunurile mici. De aci confuzia! În realitate acestea se deosebesc de cele d'întîi, pentru că *cumpărătorii de bunuri mici* nu sunt primiți să facă plata în anuități în timp de 60 ani, ci în condițiunile și termenele de o lună, de 5 ani, sau de 10 ani, prevăzute de art. 38 modificat prin legea din 8 Iulie 1899, și a cărui modificare a adus fatala modificare a art. 48. În adevăr, în art. 48, al. II, legiuitorul dispunînd că *ori-ce înstreinare a bunurilor mici* (nu a loturilor mici) *făcută de cumpărătorii lor înainte de a se achita în întregime sumele datorite Statului, este nulă de drept*, înțelege a prohibe o asemenea înstreinare înăuntrul termenelor de o lună, 5 ani și 10 ani prevăzute de art. 38, înăuntrul căror termene Statul trebuie să fie achitat de prețul bu-

nurilor mici. N'are deci a face întru nimic art. 48 al. II cu loturile mici și cu inalienabilitatea lor! Loturile mici sunt inalienabile timp de 30 ani, bunurile mici sunt alienabile îndată ce Statul a fost achitat.

III. Cît despre *loturile de 10 și 25 hectare*, este permisă vînzarea numai în caz de plată prin anticipație; alt-fel nu se vor putea înstreina în timpul necesar pentru amortisirea întregii datorii și deplina liberare a cumpărătorului (art. 51). Cu alte cuvinte situația cumpărătorilor de loturi mari e mai grea de cit a celor de loturi mici, pentru, că în cazul prevăzut de art. 35 *cumpărătorii de loturi mari avînd o întindere de 8—25 hectare vindute de Stat conform legii din 7 Aprilie 1899, vor achita ratele ce mai dătoresc de la data de la 1 Aprilie 1899 înainte, prin anuități..., pe termen de 60 ani*, timp în care ele sunt declarate cu desăvîrșire inalienabile afară de schimbul de pămînt contra pămînt de aceeași întindere și calitate.

De alt-fel schimbul, și numai schimbul, e permis pentru toate loturile și în toate cazurile (art. 51). În ce privește deosebirea dintre loturile mici și bunurile mici, nu mai poate fi discuție; e de ajuns pentru a face evidentă această deosebire a se compara art. 2, 3, 9 al. a, 10, 11, 13 — 19, 24 al. 2, 35 al. 1, 36, 39, 41 al. 2, 49 al. ult., 51 al. 1, 84 cari reglementează loturile mici, cu art. 6, 9 al. b, 12, 23, 24 al. 3—34, 38, 40, 41 al. 1, 43, 47, 48 și 53 cari reglementează bunurile mici. Față cu aceste texte, argumentul tras de stimatul meu coleg din modificarea posterioară a art. 48, care în al. II permite înstreinarea bunurilor mici după achitarea prețului lor, acest argument cade de la sine, art. 48 neputînd îngloba în el și loturile de 5 hectare, pentru cari sunt texte deosebite și precise. De alt-fel, chiar dacă legea pentru înstreinarea bunurilor Statului ar fi permis expres și înstreinarea loturilor mici, această dispozițiune ar fi fost nulă față cu textul art. 132 din Constituție.

Aceeași fatală soartă o va avea și argumentul tras din redactarea art. 6: «Guvernul este încă autorizat a vinde ca *bunuri mici*...», etc., care, după d. Mihalcea, ar fi însemnînd că «guvernul este autorizat a vinde *tot ca bunuri mici*», pe cînd el însemnează pur și simplu că mai sunt și alte imobile a căror înstreinare mai este permisă guvernului, însă sub titlul de bunuri mici iar nu de loturi mici, acestea neputînd fi de cit de 5 hectare.

Concluzia, deci, nu poate fi de cit aceea a magistraților Tribunalului Covurlui: *loturile de 5 hectare date locuitorilor săteni conform legii pentru înstreinarea bunurilor Statului, nu se pot*

Instreina, chiar dacă au eșit din plată înainte de termenul de 30 ani, cît sunt declarate inalienabile.

Galați, 13 Octombrie 1904

C. Z. Buzdugan

Avocat al comunei Galați

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 13 Martie 1904

Președenția D-lui **SG. POPESCU**, Prim-Președinte

I. Pencovicî cu Erhard Wolff și Mache Athanasiu

Deciziunea civilă No. 91

Privilegiul și ipotecă.—Urmărirea imobilului ipotecat.—Adjudecare.—Depunerea și distribuirea prețului.—Neîndestularea creditorului ipotecar.—Dacă mai continuă a fi creditor ipotecar.—Adjudecare.—Drepturile adjudecatorului.—Dacă poate avea drepturi mai întinse de cât proprietarul expropriat.

1. *Un creditor ipotecar, o dată ce imobilul ipotecat s'a vîndut, prețul s'a distribuit și ipoteca sa a fost radiată, încetează de a mai fi creditor ipotecar chiar dacă n'ar fi fost pe deplin achitat din prețul vînzării.*

2. *Adjudecatorul nu poate avea mai întinse drepturi de cât avea proprietarul expropriat.*

Ast-fel, adjudecatorul unei moșii nu poate reține mașinile și ori-ce instalațiuni mecanice de la o moară a moșiei dacă acele mașini și instalațiuni nu erau încă achitate de proprietarul expropriat mecanicului instalator, mecanic ce obținuse deja o hotărîre judecătorească contra proprietarului pentru plata lor sau ridicarea lor în cas de neplată, căci nici proprietarul expropriat nu le-ar fi putut reține.

Pentru a putea să le rețină, adjudecatorul trebuie să plătească prețul lor.

S'au ascultat: D-nii avocați Gr. Duca și T. Stelian, din partea apelantului Wolff, și d-l advocat M. D. Sip-somo, din partea apelantului I. Pencovicî;

Curtea,

Avînd în vedere apelurile făcute de E. Wolff și de Ion Pencovicî, contra sentinței Tribunalului Ilfov, secția I cu No. 814/902, apelurii conexe prin încheerea No. 2417 din 7 Iunie 1903;

Avînd în vedere că prin sentința apelată, E. Wolff este obligat să plătească lui I. Pencovicî suma de 45000 lei, cu titlu de daune, sumă pe care este obligat și Mache Athanasiu, chemat în garanție, să o răspundă lui E. Wolff;

Avînd în vedere că prin apelul său, E. Wolff tinde să fie apărât în totul de pretențiunile lui I. Pencovicî, și a se obliga acesta să-i restituie mașinile ce-i deține la moșia sa Ochiul Boului, și la cas de refuz, să-i plătească valoarea lor de 41000 lei, și spese de instanță în sumă de 20000 lei, iar I. Pencovicî, prin apelul său, cere a-i se spori daunele la suma de 96709 lei, cât s'a constatat prin expertisa ce a fost ordonată de tribunal;

Avînd în vedere că din desbateri și actele prezentate invocate de părți, faptele care au dat naștere acestui proces, stau ast-fel: Prin contractul cu data 10/12 Noiembrie 1896, M. C. Athanasiu, proprietarul moșiei Căntunul, convine cu E. Wolff ca să-i furnizeze pentru 41000 lei, toate mașinile, aparatele și accesoriile pentru instalațiunea unei mașini cu abur și a unei pompe centrifuge, precum și o conductă de apă, menite a pune în funcțiune o moară cu patru pietre și a duce apa la câmp, iar fundațiunile necesare instalațiunii cazanului, mașinei cu abur și pompei, precum și toate lucrările de zidărie, lemnărie și terasament, etc., priveau pe A-

thanasiu care se obliga a le pune gata la dispoziția lui Wolff cel mai târziu pînă la 1 Martie 1897; că în ce privește plata, ea avea a se face în cinci rate anume specificate în contract, socotit de la 1 Aprilie 1897, pentru care Athanasiu trebuia să remită lui Wolff, cambii îndată după terminarea instalațiunii mașinilor; Că printr'o convențiune ulterioară de la 28 Iunie 1897, în vederea întîrzierii predării mașinilor la 1 Aprilie 1897, părțile convin ca să fie prelungite și toate ratele cu trei luni mai departe;

Că în josul contractului se vede făcută mențiune că la 27 August 1897, Athanasiu a remis lui Wolff rata exigibilă la 31 Decembrie 1898, în valoare de 11356 lei 16 bani, în două cambii cu termen de plată la 27 Noiembrie 1897 și cu obligațiune pentru acesta ca la scadență, să le preschimbe în alte două cambii cu termen de plată la 31 Martie 1899; Că în fine tot în josul contractului lui, Wolff și ia obligația la 21 Septembrie 1897, să schimbe roțile de la câte patru pietrele și roata de la moară, ca să poată merge câte 4 pietrele; Că tot ast-fel se obligă a înlocui și pompa centrifugă destinată a aduce apa la câmp în cas când nu ar funcționa bine;

Că Athanasiu nefind în măsură să achite cambiile ce emisese pentru instalarea acestor mașini, convine verbal cu Wolff ca să resiliere contractul și acesta să-i ia înapoi mașinile, dacă până la 1 Septembrie 1897 nu-i va achita integral costul; Că acest termen sosind și mașinile nefind încă plătite, Wolff a fost nevoit să se adreseze la justiție, și să ceară resilierea contractului; Că înaintea Trib. Comercial Ilfov, Athanasiu a recunoscut în ziua de 7 Maiu 1898, la interogatoriu ce i s'a luat, că i-a procurat mașinile, că a făcut cheltueli cu instalarea lor, în sumă de 20000 lei; Că prețul nu e plătit și nu se opune la resiliere; Că prin sentința No. 948, pronunțată de tribunal în aceeași zi, sentință dată cu execuția provisorie și care a rămas definitivă, investindu-se cu formula executorie, contractul intervenit între Athanasiu și Wolff, a fost declarat resiliat și Athanasiu a fost obligat să restituie lui Wolff mașinile vîndute, să-i plătească 20000 lei, cât a cheltuit cu instalarea lor, plus 80 lei cheltueli de judecată;

Avînd în vedere că în această situațiune, dacă Athanasiu se executa de bună-voe și restituia mașinile, sau dacă Wolff reintra în posesiunea lor, executând hotărîrea ce obținuse, e incontestabil că Wolff usa de dreptul său și nimeni n'ar fi avut nimic de zis, fiind-că Athanasiu nu putea reține mașinile, fără a plăti costul lor; Că în speranță că poate ca Athanasiu va fi în măsură să-i plătească și să-i lase mașinile așa cum erau instalate, Wolff a întîrziat cu executarea pînă în ziua de 27 Octombrie 1898 cînd văzînd că ori-ce speranță e pierdută și că moșia se vinde la licitație de creditorii ipotecari, pentru a putea scăpa de dezastru ce se mai putea din mașini, merge la localitate cu Portărelul, și în executarea sentinței cu No. 948/98, demontează și ridică o parte din ele, iar cînd voește să ridice și restul, se vede împedit de I. Pencovicî, asupra căruia se adjudecase moșia lui Athanasiu;

Avînd în vedere că I. Pencovicî, pretinde că mașinile prin instalarea lor în moară au devenit imobile prin destinație, că el fiind creditor ipotecar al moșiei, ipoteca sa se întinde conform art. 1777 C. civ., asupra tuturilor ameliorațiunilor survenite în urma constituției imobilului ipotecat, că moșia s'a vîndut și el a cumpărat-o la licitație, împreună cu toate ce se găsea pe ea și în special cu mașinile alipite de sol, și care constituiau moara, cum constată ordonanța de adjudecare; Că în urmărirea făcută de Chrisoveloni, Wolff a făcut contestație, cerînd scoaterea de sub urmărire a mașinilor în cesiune, dar contestația i-a fost respinsă prin sentința Trib. Ilfov, secția de Notariat cu No. 199/98 rămasă definitivă; că prin efectul adjudecării el a devenit proprietarul moșiei, și prin urmare al mașinilor aflate în moară încă de la 16 Octombrie 1899, data ad-

judecării provisorie; Că în fine, hotărîrea No. 948/98 obținută de Wolff contra lui Athanasiu ar fi un simulacru în scopul unic de a ajunge împreună la sustragerea de sub urmărire a mașinilor, care devenise gagiul creditorilor ipotecari, și că ea a fost executată cu rea credință;

Avînd în vedere că ca creditor ipotecar, I. Pencovicî, nu mai poate fi un ast-fel de limbagiî, fiind-că odată ce moșia s'a vîndut, prețul s'a distribuit și ipoteca sa a fost radiată, el a încetat de a mai fi creditor ipotecar, chiar dacă n'ar fi fost pe deplin achitat din prețul vînzării, că dar singura calitate cu care poate sta astă-zî în justiție, este aceea de adjudecatar; Că în această calitate el nu poate avea mai întinse drepturi de cât avea expropriatul M. C. Athanasiu; Că după cum acesta n'ar fi putut reține mașinele, de cât plătind prețul lor, ast-fel I. Pencovicî nu poate pretinde că întru cât moșia a fost vîndută cu mașinele ce erau alipite de sol, el a devenit proprietarul lor, căci, încă odată, mașinele erau neplătite, cum s'a recunoscut de proprietarul moșiei în justiție, o hotărîre anterioară urmăririi, îl condamnase la restituirea lor, și prin urmare, ori-ce s'ar fi spus prin afpte și ordonanța de adjudecare, aceste mașini n'au putut deveni proprietatea lui I. Pencovicî;

Avînd în vedere că nu trebuie uitat că moșia a fost vîndută prin tribunalul de Dimbovița, după urmărire începută de Creditul Funciar Rural din București, la 16 Maiu 1898 st. n., și că tribunalul, prin jurnalul No. 3036, din 8 Maiu acel an, a încuviințat punerea moșiei în vînzare; că sentința No. 948/98 obținută de Wolff, poartă data de 7 Maiu, adică cu o zi mai înainte ca Tribunalul să fi încuviințat vînzarea;

Că I. Pencovicî a ales, fără însă a face și dovadă, că această sentință s'a obținut de convență cu M. C. Athanasiu, fiind-că chiar el nici că cearecă a susține că mașinele erau plătite; că iarăși nu se poate face o vină lui Wolff că de ce a întîrziat cu executarea acestei hotărîri și s'a dus să ridice mașinele tocmai în ziua cînd moșia s'a adjudecat definitiv asupra lui I. Pencovicî și să se deducă din aceasta că executarea s'a făcut cu rea credință, fiind-că din momentul ce obținuse o hotărîre judecătorească care îl recunoscă dreptul de proprietate asupra mașinilor, Wolff putea să execute ori-cînd ar fi voit;

Că dacă a întîrziat aceasta e ușor de explicat, de oare-ce el a tot sperat ca Athanasiu va ajunge la o înțelegere cu creditorii săi și să îi achite și lui valoarea mașinilor ca să nu mai fie silit a le demonta și perde costul instalațiunii lor; cînd însă a văzut, că moșia s'a vîndut definitiv unui cumpărător serios și că ori-ce speranță de a mai fi plătit era perdată, atunci s'a dus cu Portărelul să execute hotărîrea, a demontat și ridicat o parte din acele mașini, dar a fost împedit de a mai ridica și restul;

Avînd în vedere că modul de a proceda a lui I. Pencovicî, este arbitrar, căci ori-cît efect retroactiv s'ar da ordonanței de adjudecare, acest drept nu se poate întinde și asupra mașinilor care se găseau pe moșie, care se constată că nu erau plătite, care nu aparțineau expropriatului și asupra cărora justiția își spusese cuvîntul său, fiind-că autorizase pe Wolff să le ridice; că în zadar se invoacă de I. Pencovicî sentința No. 199/98, fiind-că acea sentință este dată numai între Wolff și Chrisovloni cu ocazia urmăririi moșiei de către acesta prin Trib. Ilfov, Sect. de Notariat, urmărire care a și fost abandonată, și Pencovicî nu se poate prevala de această hotărîre și susține că Chrisovloni l-ar fi reprezentat și pe el ca creditor ipotecar; că dar apelul lui E. Wolff fiind fondat, Pencovicî cătă să fie obligat la restituirea uneltor și aparatelor ce îi deține, și în cas de refuz să îi plătească valoarea lor, care după evaluarea expertului numit de Tribunal, este de 28364 lei;

Considerînd că Wolff ar fi putut pretinde daune derivînd din faptul deținerii acestor mașini de la 1898 și până astă-zî pentru că nu le-a putut utiliza în altă parte, dar cum n'a cerut, Curtea n'are a se preocupa de ele; că tot ast-fel nu se poate preocupa de costul instalațiunii mașinilor, fiind-că pentru aceasta este condamnat fostul proprietar al moșiei M. C. Athanasiu prin sentința No. 948/98 la 20000 lei; că prin acțiune s'a cerut condamnarea lui Pencovicî la valoarea instalațiunii numai în ipoteca cînd acesta ar fi să rețină mașinele așa cum erau instalate și să se serve de ele, pe cînd numitul prin somația din 25 Ianuarie 1903, trimisă lui Wolff, ca și prin concludsiile orale și scrise, declară că nu înțelege a se servi de ele și l'invită să și le ridice, că de aceea e inutil a se mai constata dacă Pencovicî se folosește de instalația făcută de Wolff, întru cât expertul numit de Tribunal constată că Wolff recunoaște că I. Pencovicî a modificat sistemul și moara sa funcționează astă-zî prin căderea apei, iar nu cu abur, așa că acestuia nu îi poate fi de nici un folos fundațiile făcute de Wolff;

Avînd în vedere că din momentul ce se recunoaște că I. Pencovicî este în culpă și că el nu avea drept să dețină și să se folosească de mașinele instalate de Wolff, întru cât nu era plătite, faptul că el a fost silit să și facă o altă instalațiune a morei prin cădere de apă, nu poate privi pe Wolff și acesta nu poate fi făcut responsabil de toate aceste cheltuieli și de pagubele încercate de Pencovicî, prin nefuncționarea morei; că dar Wolff cătă să fie apărat în totul de pretențiunile lui I. Pencovicî, că în acest cas trebuie să apară și M. C. Athanasiu de pretențiunile lui Wolff, ca ne mai avînd interes a le mai susține;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Prim Președinte Sc. Popescu, Curtea, respinge apelul lui I. Pencovicî, admite apelul lui Wolff și cererea sa reconvențională, etc., etc.

(ss) Sc. Popescu, Em. Anastasiu, V. Pretorian, Oscar Niculescu.

O p i n i u n e

Avînd în vedere apelurile făcute în termen de Ion Pencovicî și Erhard Wolff, în contra sentinței No. 814/902 a Trib. Ilfov, secția I, apeluri declarate conexe prin încheierea cu No. 2417/903 a acestei Curți;

Avînd în vedere sentința apelată, actele prezentate de părți, susținerile orale, concludsiunile lor scrise și toate lucrările aflate la dosar;

Avînd în vedere că din toate acestea se constată în fapt, că apelantul Ion Pencovicî devine la 1894 creditorul lui M. C. Athanasiu pentru suma de 60000 lei creanță asigurată printr-o ipotecă asupra moșiei acestuia numită Cătunul, din județul Dâmbovița, moșie ipotecată în prim rang Creditului Funciar Rural pentru 130000 lei, și în al 2-lea rang lui N. Chrisovloni pentru 110000 lei; că prin actul de ipotecă a lui Pencovicî, se constată că moșia sus-numită sa ipotecează împreună cu toate clădirile și îmbunătățirile ce sunt sau se vor face pe ea; că la 20/22 Noembrie 1896, intervine între M. C. Athanasiu și Erhard Wolff, unul din apelanții de azi, un contract prin care acesta din urmă se obligă a furnisa și instala pe moșia Cătunul a lui M. C. Athanasiu, mașinele, aparatele și accesoriile necesare unei mori cu abur și unei pompe centrifuge, precum și o conductă de apă, iar M. C. Athanasiu se îndatorează a plăti furnitura și instalațiunea menționată cu suma de 41000 lei plătitibilă în cinci polițe cu scadențele arătate în contractul sus-vorbit; că la 28 Iunie 1897 se schimbă din cauză că Wolff întîrzie de a preda și instala mașinele, scadențele polițelor cu trei luni mai înainte, ceea-ce se regulează înscris la 27 August 1897, că la 21 Septembrie 1897, după ce Wolff instalase moara și pompa centrifugă, constatându-se că din cauza eroarei

ce se făcuse la transmisiune, nu pot merge câte patru pietrele, Wolff se obligă ca până la finele lui Octombrie acelaș an, să repare lucrurile, ast-fel că e bine stabilit că la această dată atât moara cu abur cu toată mașinaria ei, cât și pompa centrifugă, aceste îmbunătățiri ale moșiei Cătunul devenise mobile prin incorporarea lor cu moșia și Wolff era un creditor chyrografar pur și simplu a lui M. C. Athanasiu; că creditorii ipotecari ai acestuia, punând în urmărire moșia Cătunul, trib. numesce pe d-l P. Ștefănescu, sequestru judiciar și procede la îndeplinirea formalităților pentru vânzarea silită a acelei moșii; că atunci Wolff cheamă în judecată pe Athanasiu pretinzând că a furnisat acestuia mașinării pentru 45823 lei 46 bani, primind în schimb cambii pentru această valoare; că între dinșii se convenise a se constata această vânzare printr'un act autentic în care să se prevadă că vânzarea mașinelor să nu fie perfectă de cât după achitarea integrală a cambiilor, Athanasiu fiind până atunci ca simplu ipotecar al acelor mașini și cerând ca tribunalul să oblige pe Athanasiu să ȳ dea un asemenea act, saŭ în cas contrar sentința tribunalului să ȳie locul aceluia act, că în urmă, Wolff și modifică această acțiune cerind restituirea vânzării, restituirea mașinelor și daune, iar la 7 Maiu 1896, Athanasiu chemat de Wolff la interogator, cu toate că avea cu acesta un contract scris, acesta cu data 10/22 Noembrie 1896, și care nici vorbă nu era de convențiune ca acestea pe care le aleagă Wolff, recunoaște ca adevărat toate cele pretinse de acesta, nu pune nici o concluziune în apărarea sa și este condamnat prin sentința No. 948/98 a Trib. Comercial Ilfov, conform pretențiunilor lui Wolff, acordându-se acestuia și execuția provisorie a acestei sentințe, contra căreia Athanasiu nu face apel și care se investese cu formula executorie la 30 Iunie 1898; că în acest timp moșia Cătunul fusese pusă în vânzare înaintea Trib. Dimbovița de către Credit, iar înaintea Trib. Ilfov, Secția de Notariat, Chrisoveloni și Wolff fac contestație în contra acestei din urmă vânzare, pretinzând că mașinele de la moară sunt ale sale și deci trebuiesc scoase din vânzare, dar cu toate că M. C. Athanasiu, chemat în instanță de Wolff, recunoaște ca întemeiate pretențiunile acestuia, totuși trib. la 7 Iunie 1898 respinge contestațiunea lui Wolff pe motiv că mașinele fac parte din imobilul ipotecat, că în același timp, fiind că creditorii chyrografari ai lui M. C. Athanasiu urmăriseră într'altă avere mobilă a acestuia aflată pe moșia Cătunul și mașinele de la moară, considerându-le ca mobile, Athanasiu face contestație pe motiv că ele au devenit imobile prin corporațiune și Tribunalul Comercial Ilfov, prin sentința No. 1713/98, dă câștig de cauză lui Athanasiu; că la 16 Octombrie 1898, moșia Cătunul se adjudecă provisoriu, iar la 27 Octombrie acelaș an definitiv asupra lui Ion Pencovic, apelant și el, azi, pe prețul de 335000, atât cât să acopere toate creanțele ipotecare ce o grevaŭ; iar Wolff chiar în ziua adjudecării definitive și aduce aminte de sentința No. 948/98 în contra lui Athanasiu pe care o obținuse cu execuția provisorie încă de la 7 Maiu 1898, și o investese cu formula executorie la 30 Iunie acelaș an, și pune în executare acea sentință, ridicând parte din mașinele de la moară, că sequestrul Petre Ștefănescu, în urma acestui fapt a lui Wolff, intentă acestuia acțiunea de față, cerând să fie obligat numitul Wolff a readuce și reinstala mașinele luate și a plăti daune interese, acțiune pe care adjudecatorul I. Pencovic după ce a fost pus în posesia moșiei Cătunul și-a însușit-o prin intervențiunea ce a făcut; că Wolff la rindul său a chemat în garanție pe Athanasiu și Trib. Ilfov, secția I a pronunțat sentința apelată, prin care admite în parte acțiunea lui Pencovic și condamnă pe Wolff a plăti acestuia 45000 lei daune.

Având în vedere motivele de drept din sentința apelată pe care gășindu-le întemeiate mi le însușesc;

Având în vedere însă că în ce privește cifra ce trebuie acordată ca despăgubire lui Pencovic, expertisa făcută de tribunal, nu e suficientă, ci că trebuie a se fixa prin martori și experți mai multe puncte esențiale pentru a putea fixa în mod echitabil despăgubirea cuvenită lui Pencovic;

Pentru aceste motive, sub-semnatul sunt de părere a se ordona o cercetare locală spre a se constata prin martori, de cine a fost făcută instalațiunea fundațiunilor morei de vapoare de pe moșia Ochiul Boului, Cătunul și Fântânelele din jud. Dâmbovița, fosta proprietate a lui M. C. Athanasiu și azi a lui I. Pencovic, și dacă această instalațiune se întrebuințează și azi de Pencovic, dacă mașinele aduse de E. Wolff la zisa moșie pentru instalarea morei și care au rămas la moșie sunt utilizate azi de Pencovic; dacă moara veche cu abur atinge proprietatea vecină; dacă moara ce Wolff făcuse pentru Athanasiu, era arendată la epoca când Pencovic a devenit proprietar și ce venit producea; iar printr'un expert să se constate care era valoarea fundațiunilor și a mașinelor ce se utilizează de Pencovic, ce valoare reprezintă în realitate uneltele și instrumentele ce a ridicat Wolff.

(s) C. G. Dimboviceanu.

TRIBUNALUL ILFOV, S. III

Audiența de la 21 Septembrie 1904

Președenția D-lui I. IONESCU-DOLJ, Judecător de ședință

Ministerul de Răsboi cu Iosif Stoichița

Sentința civilă No. 587

Armată. — Ministerul de Răsboi. — Autoritate centrală și administrație superioară militară. — Administrații inferioare militare — Acte făcute de aceste administrații. — Dacă profită și Ministeriului de Răsboi. Judecată — Apel. — Apel făcut de comandantul unui regiment. — Dacă se poate considera ca făcut și în numele Ministerului.

Revisuire. — Cerere de revisuire în cazurile art. 291 din Pr. civilă. — Termen în care trebuie introdusă. — De când curge acest termen. — (Art. 291 și 297 din Pr. civ.).

1. Ministerul de răsboi este autoritatea centrală și administrațiunea superioară militară, reprezentind direct interesele tuturor celor-l-alle administrațiuni inferioare, iar actele făcute de aceste administrațiuni inferioare sunt supuse controlului Ministerului de răsboi, și aceste acte aparținind în acelaș timp Ministerului ȳ profită.

Ast-fel, un apel făcut de comandantul unui regiment profitind și Ministerului, este considerat ca făcut și în numele Ministerului.

2. Cererea de revizuire în cazurile art. 291 din Procedura civilă, trebuie să fie introdusă în termen de două luni de la primirea copieii de pe hotărîrea rămasă definitivă.

Tribunalul deliberind,

Având în vedere apelul făcut de d-l avocat al statului cu petițiunea din 11 Martie 1902 în contra cărței de judecată No. 169/902 pronunțată de judecătoria ocol. I Pitești;

Având în vedere această hotărîre prin care se respinge ca tardivă cererea de revizuire făcută cu petițiunea din 15 Decembrie 1901 de către d-l avocat al statului în numele Ministerului de Răsboi și comandantul regimentului 5 Artilerie cu sediul în orașul Tg.-Jiu, rămînind ast-fel în vigoare cartea de judecată cu No. 1234/900 prin care regimentul 5 Artilerie este condamnat a plăti d-lui Iosif Stoichița antreprenor,

suma de 1433 lei și 60 bani cu procente și cheltuieli de judecată ;

Avînd în vedere că apărătorul intimatului a ridicat incidentul de a fi scos din cauză Ministerul de Război, pretinzînd că, declarațiunea de apel este făcută de d-l avocat al statului numai în numele comandantului regimentului 5 Artilerie, iar nu și în numele Ministerului de Război ;

Avînd în vedere că avocatul statului prin concludiuni declară, că apelul făcut de comandantul regimentului de Artilerie în numele Ministerului de Război, iar Ministerul de Război și însușește acest apel ;

Considerînd de alt-fel că Ministerul de Război este autoritatea centrală și administrațiunea superioară militară, reprezentînd direct interesele tutulor celor-l'alte administrațiuni inferioare subordonate, iar actele făcute de aceste administrațiuni inferioare sunt supuse controlului Ministerului de Război care are răspunderea lor din punct de vedere juridic, dar acele acte în același timp aparținînd Ministerului îi profită ; or așa fiind, în sepeță, apelul introdus de comandantul regimentului 5 Artilerie profită și Ministerului și deci incidentul propus este neîntemeiat ;

In fond :

Avînd în vedere că cererea de revizuire în sepeță a fost făcută în temeiul art. 291 Pr. civ. al cărui text este ; statul, județul, comunele, stabilimentele publice sau de utilitate publică, nevîrșnicii, interzicși și cei puși sub consiliu judiciar, pot cere revizuirea dacă cei însărcinați a'i apăra 'i-au apărât cu viclenie sau nu i-au apărât de loc asupra capătului sau capetelor de cerere aduse în judecată ;

Considerînd însă că cererea de revizuire în cazurile acestui text de lege, trebuie să se introducă în termen de două luni de la primirea copieii de pe hotărîrea rămasă definitivă (art 297 Pr. civ.) ;

Avînd în vedere că hotărîrea a cărui revizuire se cere de Ministerul de Război, după ce a rămas definitivă a fost comunicată comandantului regimentului 5 de Artilerie reprezentantul Ministerului de Război la 18 Ianuarie 1901, iar cererea de revizuire s'a făcut abea la 15 Decembrie 1901 ;

Că prin urmare, această cerere este tardivă și pentru aceasta trebuie a se respinge.

Pentru aceste motive, respinge, etc.

(ss) I. Ionescu-Dolj, C. A. Robescu.

Grefier (s) I. Măldărescu

Notă.—A se vedea *Curierul Judiciar*, No. 7/904 în care s'a publicat decizia Inaltei Curți de casație în această afacere. (N. R.).

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. I

Audiența de la 6 Februarie 1904

Președenția D-lui V. A. IACOBSON, Judecător

Ana Aurel Bobancu cu M. Stretcu

Sentința civilă No. 42

Revizuire.—Minoritate.—Hotărîri ce privesc pe minori.—Dacă tutorii pot cere revizuirea în timpul minorității.—Dreptul minorilor ajunși la majoritate, de a cere revizuirea.—Termenul în care pot cere ei revizuirea. — (Art. 291 și 297 Proc. civilă).

Nu mai minorii ajunși la majoritate au dreptul de revizuire în contra hotărîrilor ce'i privesc, și aceasta numai în termen de două luni de la epoca majorității, nu și tutorii lor, în timpul minorității.

S'a ascultat : d-l avocat Păunescu din partea d-nei Bobancu, și d-l avocat Măgură din partea d-lui Stretcu.

Tribunalul deliberînd,

Avînd în vedere cererea de revizuire introdusă de d-na Ana Aurel Bobancu, văduvă din Galați, în numele minorilor săi copii, rămași de la defunctul ei soț Aurel Bobancu, în contra sentinței civile No. 380 din 20 Noembrie 1903, dată de acest Tribunal în procesul cu M. Stretcu, pentru bani ;

Avînd în vedere susținerile părților, și excepțiunea ridicată de către M. Stretcu, prin reprezentantul său, prin care tinde de a se respinge cererea de revizuire introdusă de către Ana Aurel Bobancu, în calitate de tutrice legală a minorilor săi copii, ca neavînd calitatea să o facă ;

Avînd în vedere că din lucrările dosarului și din desbaterile urmate, cererea în specie fiind făcută de d-na Bobancu ca tutrice, cestiunea de rezolvat este de a se ști dacă, în sistemul legii de procedură civilă în vigoare, calea revizuirii este dată reprezentanților minorilor, în timpul minorității, sau când ei au devenit majori ;

Avînd în vedere că, prin procedura civilă din 1865, legiuitorul admite numai minorilor ajunși majori acest mijloc extra-ordinar de atac al hotărîrei, sistem consacrat, de altmîntrelea, și de jurisprudență, care găsește că s'ar periclita interesele minorilor dacă s'ar lăsa exercițiul acestei măsuri protectoare tot la dispoziția tutorului ; de oare-ce s'ar putea întîmpla ca un tutor de rea credință să facă o revizuire numai de formă, închizîndu-se ast-fel dreptul minorului ajuns la majoritate, de a mai cere revizuirea ;

Considerînd că de și noul legiuitor al Procedurii civile din 1900, a avut năzuința de a introduce sistemul contrar,— precum resultă din expunerea de motive,— cău-tînd ast-fel de a permite minorilor, prin reprezentanții lor, și numai în timpul minorității, de a putea recurge la revizuire, ceea ce resultă din dispozițiunile art. 291 și 297 Pr. civ., după care li se acordă termen de două luni de la primirea copieii după hotărîrea rămasă definitivă ; totuși, este iarăși cert că același legiuitor a revenit asupra acestei inovațiuni, și cu ocaziunea dispozițiilor transitorii din același Cod de procedură a menținut sistemul contrar, reducînd numai dreptul de revizuire al minorilor la 2 luni de la majoritate, în loc de 4 luni, după cum era consacrat prin vechiul art. 297 Pr. civ. ;

Considerînd că această intenție a noului legiuitor de a modifica în totul sistemul ce-și propusese la început, reese din aliniatul ultim al art. 742 Pr. civ., care rostește : «aceste dispozițiuni nu se aplică la nevîrșnici în ce privește dreptul de revizuire prevăzut de art. 291 al prezentului Cod, cari vor putea exercita acest drept în termen de 2 luni de la majoritate» ;

Considerînd că, pe lîngă acest text, doveditor modificării sistemului creat, însuși desbaterile parlamentare urmate în Senat, stabilesc că s'a schimbat art. 297 pr. civ., care dă drept minorilor de a cere revizuirea în termen de două luni de la primirea copieii de pe hotărîre (a se vedea desbaterile în *Monit. Ofic.* 273 și 150/900) ;

Considerînd că Tribunalul, găsind din cele expuse, că dreptul de revizuire 'l-are numai minorul, în termen de 2 luni de la majoritatea lui, constată că cererea în specie, făcută de d-na Ana Aurel Bobancu, în calitate de tutrice și în numele minorilor săi copii, este inadmisibilă.

Pentru aceste motive, Tribunalul, respinge, etc.

(ss) V. A. Iacobson, Th. I. Missir.

Observație.—Sentința tribun. de Covurlui, ce publicăm astăzi, este la adăpost de orî ce critică. Resultă, în adevăr, cu prisosință din ultimul paragraf al art. 742, care nu e la locul

lui, că numai minorii, ajunși la majoritate, sunt în drept a cere revisuirea hotărîrilor date în timpul minorității, nu însă și tutorii lor. Legiuitorul actual a lăsat deci în picioare vechia soluție, ast-fel cum o admitea jurisprudența înaintea modificării legii de Proced. civilă.

«Considerând, țice Curtea de casație, prin o decizie pronunțată încă din 25 Iunie 1885, că art. 291 din Pr. civ. dă drept numai minorilor de a cere revisuirea în cazul cind nu au fost apărați de acei însărcinați cu apărarea lor, nu însă și tutorilor; că această interpretare se confirmă și prin art. 297 Pr. civ., unde legiuitorul, arătând termenile în care se poate face revisuirea, nu vorbește de cât de minorii; că a lăsa exercițiul acestei măsuri protectoare tot la dispozițiunea tutorilor, ar fi a se periclita interesele minorilor, de oare-ce s'ar putea întâmpla ca un tutor de rea credință să facă o revisuire numai de formă, și cu modul acesta s'ar închide dreptul minorului de a mai cere revisuirea când ar ajunge la majoritate, întru-cât art. 303 dispune că nu se mai poate primi o cerere de revisuire contra unei hotărîri care a mai fost o dată atacată în revisuire, etc.» (1).

Această soluție rezultă astăzi, precum spuneam mai sus din amandamentul propus de D-I Porumbaru, care s'a adaos dispoziției transitorie cuprinsă în art. 742 (2), care text nu mai este în armonie cu art. 291 și 297; ceea-ce necontestat constituie o anomalie (3).

În noul proiect de revisuire al Pr. civile, elaborat de Minist. justiției, care a rămas baltă, ultimul alineat a dispărut cu drept cuvînt din art. 742, iar art. 328, care înlocuește actualul art. 297, dispune că: «minorii și interdiși vor avea două luni de la comunicarea hotărîrii făcute lor după ajungerea la majoritate, sau după încetarea interdicțiunii; iar în caz când nu s'ar face această comunicare, dreptul de revisuire va ține atît cât acțiunea în revisiune».

Acest proiect cuprinde multe modificări înțelepte, și este de regretat că el a fost înmormin-

tat. Dar nu trebuie să ne mirăm; ast-fel se petrec lucrurile în țara noastră. Este destul ca o lege să fie bună, pentru ca să rămână în cartoane.

D. Alexandresco

Bibliografii

Tratat de Drept Civil de d-I profesor D. Alexandresco. Partea I, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 coli tipar). **Prețul 10 lei.**

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-I Profesor C. Nacu, cuprinde întreagă materia dreptului civil, *Prețul* fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un **index alfabetic** complet. **Prețul Lei 6.**

Codul de Comerț (vol. I 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) **comentat** de d-I *M. A. Dimătrescu*, profesor la Școala superioară de comerț din București. **Prețul 10 lei.**

Cambia și acțiunea Cambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat și *C. St. Radianu*, avocat. *Prețul* fie cărui fascicule **Lei 1.50.**

LEGEA TIMBRULUI, complectată cu toate modificările pînă la zi, adnotată cu jurisprudența formată asupra fie-cărui articol și cu diferite observațiuni, însoțită și de un **complect INDEX ALFABETIC**, de *Corneliu Botez*, judecător de ședință Trib. Botoșani. **PREȚUL 3 LEI.**

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-I *Cesărescu*, însoțită de un **Index alfabetic** complet. **Prețul 2 Lei.**

Procedura penală. (Codul de instrucție criminală), cu ultimele modificări adnotată cu jurisprudența Română, (1868—1904) a *Tribunalelor, Curților de apel și a Curții de casație* cu trimiteri la ziarele «*Dreptul*» și «*Curierul Judiciar*» și precedată de un **index alfabetic** de d-I *C. Hamangiu*, prim procuror la tribunalul Ilfov. **Prețul 5 lei.**

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-I avocat *Const. Ticu-Ștefănescu*. **Prețul Lei 3.**

Laurent C. civ. 33 volume neusate. **Condițiuni avantajoase.**

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la *Redacția acestui ziar, 5 Calea Rahovei 5*, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal timbre sau ramburs. *Taxele postale privesc pe cumpărător.* Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Godreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

A apărut Tomul XXXIV din

Répertoire général alphabétique

DE DROIT FRANÇAIS

publié par M. M.

A. Carpentier et G. Frerejouan du Saint

Acest volum cuprinde cuvintele: *Séparation des patrimoines—Subvention.*

N.B.—Vom publica în curînd o dare de seamă asupra acestui interesant volum, care este unul din ultimele ale Repertoriului *Sirey*; căci, în curînd întreaga operă va fi gata.

(1) Cas. rom. Bulet. 1885, p. 523 și Bulet. 1887, p. 794. *Dreptul* din 1885, No. 63 și din 1887, No. 83, etc.

(2) Vezi Pr. civ., ed. oficială (desbaterile Senatului), p. 455.

(3) Vezi G. G. Mironescu, *Revisuirea Codului de Pr. civ.*, p. 82.